

tingelsesviis Udnævnelse forud, en Bebudelse af, at en Udnævnelse vil finde Sted. Høiesteret har altsaa aldeles frie Hænder, den kan stille Fordringerne saa høit, som den vil, den kan — og jeg haaber og ønsker, at den vil gjøre det — holde Alt, hvad der er uærdigt, borte. Om der nogenstunde er kommet noget Saadant ind, veed jeg ikke, og det har overrasket mig at høre den høitærede Justitsminister antyde, at saadant Noget kunde være skeet, da der forud for Høiesterets Antagelse har maattet gaae en Bestikkelse af en Justitsminister. Herefter vil det i ethvert Tilfælde ubelukkende staae til Høiesteret at holde Banneret høit og søge at opretholde den høie Betydning, som Advocaturen som sagt gennem Aarhundreder har havt, repræsenteret til enhver Tid af tre til fire Navne ibetmindste, som høre til de bedste, vi her i Danmark have havt. Som det blev antydet af den ærede første Taler (Krieger) og hyderligere udvirket af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Ulfing), er det et fuldstændig rigtigt Udtryk at bruge om dette Udkaft, at det heelt igjennem bærer Rangs væsenets Præg med sine Drengear, sine Svendear og den langsomme Oprykning, hvilken navnlig nu, da det juridiske Studium er blevet saa omfattende, og de Fordringer, der stilles for at komme til Universitetet, saa store, at man ikke mere som ganske ung Mand kan naae til at blive juridisk Candidat, ibetmindste efter min Mening vil medføre, at disse Mænd, der saaledes have gaaet og forberedt sig denne lange Række af Aar, ingenlunde ville have den aandelige Frihed og Energi, som netop er i høieste Grad nødvendig ved den mundtlige Procedure for Høiesterets Stranke. Jeg vil altsaa være med til at søge at faae denne saakaldte praktiske Bettingelse gjort lettere; thi jeg anseer det baade for rigtigt og for tilstrækkeligt, at Controllen med den praktiske Dygtighed til at kunne udføre det Hverv at plaidere for Stranken — og herom er det jo, at denne Lov alene handler — lægges i Høiesterets Haand; naar dette skeer, har jeg Intet imod, at der fordres to Prøver, netop fordi jeg ønsker, at der ikke skal være en større Tilstrømning — jeg vil ikke sige, end at alle de Paagjældende ville kunne ernære sig, thi det er jo et aldeles underordnet

Hensyn — men derimod ikke større, end Sagernes, Høiesterets og Landets Interesse kræver og kan bære. Jeg skal i dette Dieblit ikke udtale mig om, hvorledes Afdelingen bør gjøres lettere, og jeg mener saa meget mere at kunne undlade dette, som jeg hører af den høitærede Minister, at der er indkommet Erklæringer og Andragender, som behandle disse forskjellige Spørgsmaal, og som jeg troer, det høie Thing vil gjøre rettest i at gjøre sig bekendt med, forinden det i en Sag, der dog ligger de Fleste af de Tilstedeværende noget fjern, fatter sin bestemte Beslutning. — Jeg skal endnu kun bemærke, at det er en meget stor Afgivelse fra den Maade, hvorpaa ellers en Lovs Motiver affattes, at der ikke i disse er omtalt, at der er afgivet en Betænkning af Høiesteret, der dog er en af Magterne i Staten, hvilket forekommer mig saa meget mere besynderligt, som denne Betænkning ikke er bleven taget til Følge. Selvfølgelig mener jeg ikke, at den lovgivende Magt ikke skulde være fuldstændig ubunden ligeoverfor en saadan Betænkning, men dette er, saavidt jeg mindes, det første Exempel paa, at man har indhentet Erklæring fra en Statsmagt, men ikke har anseet den værd til at omtale i Lovforslagets Præmisser, end sige fremsat en Redegjørelse for de Grunde, hvorfor man ikke har taget den til Følge. Forøvrigt skal jeg ikke udtale mig nærmere herom, da et af Høiesterets Medlemmer her har refereret dens væsentlige Indhold. — Jeg kan ikke Andet end med den høitærede Justitsminister være enig i, at, uagtet denne Sag har en langt høiere Betydning end at være et blot Næringsspørgsmaal, er dog det, som man har kaldet Næringsspørgsmaalet i denne Lov, ingenlunde uden Betydning, og jeg kan derfor ikke Andet end undre mig over, at den høitærede Minister lagde et æret Medlem til Last, at han har fremdraget det Hensyn, som han her uopfordret fortæller selv at have taget, nemlig Hensynet til, om denne Lovstilling kunde afgive tilstrækkelig Næring. Det kan ikke nytte, hvor høit man end vil stille den ideale Side af Sagen, eensidigt at fremdrage denne. Mine Udtalelser og mit eget tidligere Forhold til Sagen vise, at jeg ikke har været blind for